

Thema Vrede maakt het verschil

Liturgie

- * Welkom en mededelingen
- * Votum en zegen (door voorganger gesproken) - 'Amen' door gemeente gesproken.
- * Opwekking 623 Laat het huis gevuld zijn
- * Gebed
- * Doop
  - Introductie
  - Muzikaal intermezzo
  - Doop(vragen)
  - Zingen Dooplied Sela
  - Geschenk
  - Gebed
- * Bijbellezing Efeze 3:14-4:6
- * Zingen Psalm 72: 1 en 7 (denieuwepsalmberijming.nl)
- * Verkondiging Efeze 4:3
- * Zingen Gezang 167 Samen in de naam van Jezus (canon in tweeën)
- * Dankgebed
- * Collecte God van liefde, God van trouw, The Psalm Project
- * Slotzang Gods zegen voor jou (Sela)
- * Zegen
- * Gezongen 'Amen'

Gebed

Verkondiging

Gemeente van Jezus Christus,

Verzuiling.

Wie kent dat begrip nog?

Het was in de vorige eeuw dat Nederland sterk verzuild was.

Verzuiling betekent: van elkaar gescheiden groepen in de samenleving.

Dat kan bijvoorbeeld door politieke of door religieuze kleur.

Je leven kon zich helemaal in die zuil bevinden: een eigen school, politieke partij, verenigingsleven, sport. Allemaal in eigen zuil.

Het leven van de mensen in diezelfde zuil leek erg op elkaar. Je deed veel dingen hetzelfde, je keek op eenzelfde manier tegen het leven aan.

Dat gaf een grote mate aan saamhorigheid en verbondenheid.

De verzuiling is verbrokken in het postmodernisme.

Een groot samenhangend verhaal is verleden tijd. We leven in brokjes.

Je hebt niet meer één groep waar je bij hoort, maar we horen bij vele groepen en netwerken.

Dwars door alle lagen van de samenleving heen.

Ieder stelt zelf zijn levenspakket samen. Het is veel individueler geworden.

En de contacten selecteren we op betekenis.

Voegt het iets toe, vinden we het fijn. En anders wissel je ze in.

Verbondenheid is daardoor heel beweeglijk geworden.

Geen gefixeerde zuil. Hier hoor je bij. Hier heb je het mee te doen.

Maar het verandert steeds weer. Zeker als je verschil van mening hebt of inzicht..., dan zoek je makkelijk gelijkgestemden.

Tot in kerken zie je dat. Zolang het je bevalt kom je. Zolang we zo ongeveer hetzelfde met elkaar doen en vinden voelen we ons verbonden.

De kerkenraden van de Morgenster en van de Kristalkerk hebben mede daarom gekozen voor een jaarthema dat hier op ingaat.

Ook tegen de achtergrond van de verschillen van inzicht die er zijn met betrekking tot man/vrouw en ambt, homofiele relaties, liturgie, etc.

Als je zo verschilt van inzicht, wat is het dan dat je verbindt in de gemeente?

Het jaarthema is: Vrede maakt het verschil.

Daarmee bedoelen we dat de vrede die we van Jezus krijgen helpt met verschillen en met onverbondenheid om te gaan.

Juist vrede dat in de bijbel een centraal woord is, en dat gaat over heling, heelheid, compleet zijn.

Paulus zegt het in Efeze 4:3 zo: 'span u in om door de samenbindende kracht van de vrede de eenheid te bewaren'.

Thema: vrede maakt het verschil

1. geschenk

2. opdracht

Ad 1) geschenk

De volgorde van deze twee punten is belangrijk. Eerst het geschenk en daarna de opdracht. We werken niet door opdrachten naar een geschenk, maar vanuit het geschenk beginnen we van harte met de opdracht.

Het valt op hoe vaak Paulus het woordje 'één' gebruikt.

Drie keer gebruikt hij het voor God: één Heer, één Geest, één God en Vader.

En die ene Heer verbindt ons in één geloof, één doop, één hoop en één lichaam. Vier keer het woord één met betrekking op ons.

Bij elkaar zeven keer het woord één. Dat valt op.

Als je terugkijkt in Efeze 1-3 dan zie je wat de achtergrond daarvan is.

Paulus heeft een soort visioen over waar God mee bezig is.

God heeft een alles overkoepelend plan met deze wereld.

Heling voor een gebroken schepping.

Alles zal weer bij elkaar worden gebracht aan de voeten van Jezus.

En nu geeft Paulus geen theoretische verhandeling over dit Masterplan.

Maar hij zindert van aanbidding. Als God zijn plan gaat uitvoeren, dan ga je nog eens wat meemaken!

Het is daarbij zeer bijzonder dat God een kerk op aarde heeft. God gebruikt mensen, God gebruik zijn kerk, omdat Masterplan te realiseren!

Mensen die helemaal niet zo volmaakt geschikt zijn voor die taak. Kerken die bij vlagen maar wat aanrommelen.

Maar God is vast van plan, gepassioneerd bezig, om alles weer aan de voeten van Jezus terug te brengen. De Heer die vrede, heelheid, brengt.

Voordat Paulus opdrachten aan de gemeente geeft, vanaf hoofdstuk 4, tekent hij de rijkdom die identiteitbepalend is.

1:4 in Christus ben je uitgekozen

1:5 in Jezus zijn we kinderen van God geworden

1:7 in Jezus zijn we verlost van de zonden

1:13 in Jezus heb je de heilige Geest gekregen

2:7 in Jezus gaat de toekomst voor je open

2:18 in Jezus door één Geest vrijuit toegang tot de Vader

2:22 door Jezus zijn we een plek waar God wil wonen door zijn Geest.

3:18 in de gemeente mogen we de geweldige rijkdom proeven

Laat dat eens op je inwerken. Voordat Paulus met een oproep komt tot nieuw leven zegt hij dus dit: Een nieuwe positie heb je gekregen! Helemaal niets heb je daar zelf voor klaargemaakt.

God is aan jou vooraf gegaan. Dat is je uitgangspositie.

Daarover zegt Paulus: laat die uitgangspositie nu doorwerken in de manier waarop je leeft. Leef vanuit je roeping. Leef vanuit die ene Heer.

Vrede, heelheid, eenheid, het is een geschenk!

Niet wij realiseren dat aan vergadertafels en met grootse plannen.

Niet wij stichten verbondenheid met anderen, je moet het eerst ontvangen.
Gebed is daarbij ongelooflijk belangrijk. Knielen. Zoals staat in Efeze 3. Samen met alle heiligen biddend ontdekken en ontvangen wat de veelkleurige liefde van God in Jezus Christus is.

Dat het een geschenk is en bij God begint betekent ook dit.
Er gaat iets aan jou vooraf. Aan jouw plannen en ideeën gaat een ander plan vooraf. Dat betekent een omkering van hoe wij vaak leven en denken.
Wij denken makkelijk in 'we geven God een plek in onze agenda'.
Maar het is andersom. Jij krijgt een plek in Góds agenda.
Jij mag bijdragen aan zijn grote ideaal. Dat geeft een heerlijk rust. Want jij bent niet de projectmanager, dat is God.

Ad 2) Opdracht

In vers 3 zegt Paulus: span je in.
In de grondtekst staat het heel sterk: maak haast, niet treuzelen.
En het klopt met het begin: ik vraag je dringend de weg te gaan die past bij de roeping die je ontvangen hebt.
De vraag is dan natuurlijk: is dat ook jouw passie?
Is het jouw passie je in te zetten voor die verbondenheid, die eenheid in de gemeente. En mag je dat ook wat kosten...?
God heeft het meest kostbare er voor over gehad: zijn zoon!
En als er diepe en voelbare verschillen zijn, wat mag het jou kosten om die te overbruggen?

Paulus schrijft deze brief aan de gemeente te Efeze.
Een jonge gemeente met christen-joden en christen-heidenen. Naast elkaar!
De bekeerde Joden vinden het moeilijk de bekeerde heidenen te aanvaarden. De Joden leunden nog teveel op hun traditie, hun aloude identiteit. Zij moeten evenals de heidenen het helemaal van Jezus hebben.
Jezus die de twee (jood en heiden) tot één nieuwe mens heeft gemaakt (Ef. 2:14-16). Dat vonden ze niet makkelijk.
Die bekeerde heiden kende hun historie niet, hij praatte anders, hij deed anders en was gewoonweg in alles anders.
Paulus wil dat verschil overstijgen. Het zal inspanning kosten. En het uitgangspunt is het besef van die ene Heer, met zijn ene plan.
Hij benoemt regelmatig de nieuwe identiteit van de volgelingen van Jezus.
Vanuit die nieuwe identiteit kan het!

Moet je eens kijken wat hij dan zegt! Heel praktisch!

- Bescheidenheid: Je laat jouw inzichten niet domineren. Dat is best lastig als je zeker weet gelijk te hebben. Zo makkelijk wil je jouw gelijk op een ander drukken. Maar weet je wat dan zomaar gebeurt? Je slaat de ander dood met je waarheden. Zonder je te verdiepen in de ander. Hoe komt het bijvoorbeeld dat hij/zij het zo anders ziet? En wat kan ik van het andere standpunt? Wat betekent de ander als de ander die door God aan mij geschonken is?
Onder die bescheidenheid zit een laag van vertrouwen. Vertrouwen op God. Dat vertrouwen maakt dat je bescheiden kunt zijn. Hij zal het maken. Tegelijk krijg je dan ruimte en oog voor de waarde en de relevantie van de ander. Het is willen leren van de ander.

- Zachtmoedig: geen soft gebeuren maar het is een attitude van krachtige mensen die hun kracht onder controle hebben; vruchtbaar weten toe te passen; zoals een herdershond die helemaal is afgericht. Of een paard dat gedresseerd is. Je perst de ander niet in jouw idee hoe het moet; en al helemaal niet met krachttermen en boosheid of frustratie. Maar je zoekt met de ander de weg naar voren.
Als je wel gaat forceren laat je zien dat je niet vertrouwt op God. Alleen God kan de ander op een nieuw spoor zetten.
Zomaar kan het gebeuren in een gemeente dat er onderling impliciet pressie wordt uitgeoefend. Bijvoorbeeld door je hautain te gedragen en het gesprek niet meer aan te gaan. Maar zachtmoedigheid is geen power, opgeslagen in een batterij zonder bedrading. Maar het is beheerste power die met draden van verbondenheid ingezet wordt.
- Geduldig elkaar verdragen: dat is het hebben van lange adem. De dingen hoeven niet pats boem gelijk voor elkaar te zijn. Er is ruimte voor het proces. In onze cultuur is dat niet zo makkelijk. Juist het geduld laat zien of je kunt wachten op God. Kun je processen die lopen tot het eind uitzitten? Kun je mensen die niet zo snel meekomen toch meedragen? Kun je mensen die een zo ander leven leiden verdragen. Kun je omgaan met verschillen die nog niet opgelost zijn? Zit er rust in je reacties?
Weer tegen de achtergrond van het vertrouwen hebben in God en zijn masterplan. Het komt goed. Daarom kun jij geduldig zijn.
- Liefde is het slot en de omvattende eigenschap. Weer een woord waarbij de ander vooral in beeld is. Want liefde richt zich op de ander. Liefde is gevend. En wat is jouw antwoord op deze heel simpele vraag: Heb ik mijn medegemeentelid lief? Echt?!

Zie je dat dit heel samenbindend is?!

Het zijn woorden die op de gesteldheid van je hart ingaan.

Het zijn woorden die ruimte laten voor verschillen.

Het zijn woorden die verbinden. Eenheid is namelijk geen uniformiteit.

Zie je ook dat het 'span u in' ook echt iets vraagt!

Waar leer je dat het beste?

Bij Jezus zelf. Hij die de verbinding zoekt met onmogelijke mensen.

Hij is die vier woorden ten voeten uit.

Gaan in zijn spoor betekent dat je leert van hem. Vrede.

Zijn die vier woorden uitdrukking van jouw identiteit?

Veel onrust, zorgen en spanningen tussen mensen hebben hier mee te maken. Het zijn ingewikkelde en lastige woorden.

Maar kun je ook zien in je leven dat je er in groeit?

En ontdek het eens hoe heerlijk het is als je hier in groeit.

Hoeveel lichter het leven dan wordt. Want God gaat door met zijn plan.

En jij mag groeien in de positie die Hij jou daarin gegeven heeft.

En samen mag je groeien en leren van elkaar. In het vertrouwen en de rust dat God zijn plan afmaakt.

Jij kunt bescheiden zijn. Zachtmoedig. Geduldig en liefdevol.

Het is samen groeien, samen zoeken naar het plan van onze Heer.

In de rust dat God zorgt voor zijn kerk. Dat hij jou genadig een plek gaf in zijn plan. Dat overstijgt generatiekloven en verscheidenheid.

Tijden veranderen, kerken veranderen, en dat in een, zo lijkt het wel, steeds hoger tempo. Voor je het weet raak je elkaar kwijt doordat de manieren van geloven verschillen.

Je ziet dat mensen vandaag het heel anders doen.

Je ziet dat mensen het vroeger zo anders deden.

En maar zo kan ook de vraag opkomen: maar er zijn toch verschillen die onoverbrugbaar zijn?

Dat kan! Maar is dat de conclusie waar je mee begint? Of is dat de conclusie nadat je de weg van Efeze 4 gegaan bent? Mocht je na die weg van Efeze 4 tot die conclusie komen, dan is dat een heel andere dan wanneer je met een conclusie begint.

Ben je de weg gegaan die past bij de roeping die je ontvangen hebt?

Heb je eerst de verbinding gezocht, heb je je verdiept in de ander en zijn standpunten? Echt?!

Het is allesbeslissend in de kerk.

Zelf heb ik gemerkt in mijn 'loopbaan' hoe ik daar mee geworsteld heb.

Bijvoorbeeld wanneer mensen kritiek hadden op mijn preken.

Mijn primaire reactie was dan mijzelf te verdedigen en nogmaals mijn punt duidelijk te maken. En met nog meer argumenten de ander te overtuigen, zodat de kritiek helemaal wegviel.

Wat ik moest leren was door te vragen. 'Hoe bedoel je dat?' 'Wat beweegt je om dit te stellen of te vragen?'

Maar ook omgekeerd merkte ik dat het lastig was te vragen. Kritiek was vooral een deponeren van stellingen 'zo is het, en dat heb jij niet gezegd in je preek'.

Terwijl een vraag opening zou geven. Bijvoorbeeld door te vragen 'hé dominee, u zij dat in uw preek, waarom hebt u dat gezegd of waarom hebt u dat benadrukt?'

Dat verbindt, dat scheidt eenheid.

We hoeven het leven niet op elkaar te bevechten.

Er is al gevochten en de strijd is in Jezus gestreden.

We mogen leven vanuit het geschenk van de overwinning.

Bescheiden..., zachtmoedig..., geduldig..., liefdevol.

Wat een prachtige werkwoorden!

En dat is dus waar Paulus mee begint als hij het praktisch door vertaalt.

Een gespreksniveau, een toonzetting, die ruimte geeft aan de ander, aan jezelf, maar vooral ook aan God.

Vanuit een ontvangen identiteit. Die hoeven we niet meer te bevechten.

Vanuit het vertrouwen op God en zijn Masterplan.

Ben je de weg van die werkwoorden gegaan?

Je zult merken als je die weg gaat hoe samenbindend dat is.

Hoeveel verschil het werkelijk maakt!

Vrede! Vrede zij er voor ons!

Amen